

תדפיס תצהיר

אני הח"מ, מ.א., ת.ז. מחברון, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני נעצרתי בתאריך 9.4.02 ביום שלישי ושחררתי ביום חמישי בתאריך 11.4.02. הייתי במכללת בית המורים ברמאללה, באזור המיסיון. בשעה 8:45 בבוקר בא הצבא, נכנס למכללה באופן ברוטאלי, והוציאו אותנו מהמעונים שלנו לחצר המכללה. המתנו שם 1-1.5 שעות תחת השמש. היה חם. אח"כ העבירו אותנו למקום עם צל, וציוו עלינו להרכין את ראשנו קדימה, אסור לנוע או לקום או ללכת לשירותים. החיילים היו מפחידים אותנו ע"י הרמת הנשק שלהם על ראשנו ולספור עד 3 כאילו הם רוצים לירות בנו.

2. נשארנו בחצר משעה 9:30 עד שעה 18:00 אחו"צ. קשרו את הידיים שלנו וכיסו את העיניים שלנו והעלו אותנו לנגמ"שים. נכנסנו לנגמ"ש. היו 3 נגמ"שים, אך למרות זאת הם לא הספיקו. נדחסנו אל תוך הנגמ"שים. אני הרגשתי שאני מתפוצץ. העיניים היו מכוסות. לא ראינו היכן אנחנו דורכים עם הרגליים שלנו. לכן היו לפעמים אנשים (סטודנטים) שנדרסו ע"י סטודנטים אחרים שלא ראו. מי שעמד היו (החיילים) מרביצים לו ומאיימים עליו בנשק. כל שלושה סטודנטים ישבו אחד על השני.

3. העבירו אותנו לביתוניה לחקירה. הורידו אותנו מהנגמ"שים. העיניים היו מכוסות והנגמ"ש היה גבוה, לכן היו אנשים שפשוט נפלו מהנגמ"ש או שהחיילים זרקו אותם. הושיבו אותנו על הרצפה, הרכנו את הראש שלנו קדימה. היה קר מאוד. נשארנו על הרצפה בערך 2-3.5 שעות. אסור ללכת לשירותים. החיילים היו צורחים. האזיקים היו חזקים מאוד עד שהדם לא הגיע לידיים. כשהחיילים הורידו אותנו מהנגמ"שים הם גררו אותנו מהאזיקים וזה העצים את הכאב שלנו.

4. הם הכניסו אחד אחד לחקירה. חיפשו בגופנו. חקרו אותנו. יצאנו מהחקירה. צילמו אותנו: נתנו לנו קרטון עם השם שלנו ות.ז., שמו אותו על החזה שלנו, הסירו את מכסה העיניים, וצילמו אותנו.

5. העלו אותנו לאוטובוסים והסיעו אותנו למחנה עופר. כשהגענו למחנה בשעה 22:00 בלילה, הם לא הורידו אותנו ישר, אלא החזיקו אותנו באוטובוסים עד שעה 6:00 בבוקר למחרת. באוטובוס הם הפעילו את הרדיו בקול גבוה וגם הפעילו את המזגן (לקירור) למרות שהיה קר מאוד. אסור היה לישון באוטובוס. מי שניסה לישון העירו אותו או הרביצו לו. הרכנו את הראש קדימה כל הזמן.

6. בשעה 6:00 הורידו אותנו מהאוטובוס. הושיבו אותנו על הרצפה, לאח"מ העמידו אותנו, לאח"מ הושיבו אותנו שנית. הכניסו אותנו למחלקת פקדונות, לקחו את הדברים שלנו, והכניסו אותנו למחנה.

7. היינו בערך 25-30 איש. המחנה היה מלא. הכניסו אותנו לאוהל. האוהלים היו מלאים. אוהל אחד מספיק ל-30 איש, אך הם הכניסו לתוכו 50 איש בערך. באוהל ראינו עצורים אחרים שהיו לפנינו. הם ישנו על משטחים מעץ. אנחנו לא יכולנו לישון כי היה מלא.
8. המתנו עד השעה 9:00 בבוקר, שאז התעוררו העצורים הישנים. המתנו עד שעה 11:00 בבוקר, שאז הביאו את ארוחת הבוקר. זאת היתה הארוחה **הראשונה** שלנו מאתמול בבוקר בעת מעצרנו. ארוחת הבוקר היתה מורכבת מ-: 1 שמנת, 1 עגבנייה, 1 מלפפון, חתיכות לחם קטנות, כל זה **ל-6 אנשים**. גם סיגריות, 2 לכל איש.
9. אכלנו ואח"כ ניסינו לישון. היה חם מאוד. כשניסינו לישון, באו חיילים ורצו לספור אותנו. הושיבו אותנו על הרצפה, בחום, בחוץ, הרכנו את הראש קדימה, וכל עשרה אנשים היו קמים ונכנסים לאוהל אחר, עד שספרו אותנו.
10. לאחר סיום הספירה ניסינו לישון. לא נחנו 15 דקות ואז באה קבוצה אחרת לאוהל. אנחנו קמנו ונתנו להם לישון. בשעה 15:00 בערך הביאו ארוחת צהרים שהיתה מורכבת מ-: חתיכת שניצל **קפואה**, 1 מלפפון, 1 עגבנייה, 1 תפוח וכל זה **לכל 6 אנשים**.
11. אחרי ארוחת הצהרים באה עת הספירה כמו אחרי ארוחת הבוקר. נחנו באוהל עד השעה 20:30 שאז הגיעה ארוחת הערב, שהיתה מורכבת מ-: 1 שמנת, 1 מלפפון, 1 עגבנייה, ומצות **לכל 6 אנשים**.
12. האוכל **בכלל** לא היה מספיק. היינו כל הזמן רעבים. גם כלי אוכל לא נתנו לנו.
13. אחרי ארוחת הצהרים הביאו קבוצה נוספת (של עצורים) אל האהלים. אז נוצרה צפיפות בלתי נסבלת. 50-60 איש בכל אוהל, דבר שמנע מאיתנו מרחב תנועה ואף מנע מאיתנו את היכולת לישון. מזג האוויר היה קר מאוד (בלילה). באה עוד פעם שעת הספירה. הושיבו אותנו על הרצפה, ואותו הדבר כמו בפעמים הקודמות.
14. נכנסנו לאוהלים כדי לישון. לא היו מיטות או מזרונים. היו משטחים מעץ, כל 8 אנשים על 2 משטחים. כל משטח: 60 ס"מ רוחב, 2 מ' אורך. אנחנו ישנו ברוחב.
15. על המשטחים היה ספוג מאוד **דק**, 8 מ"ל, כלומר לא מגיע לכדי 1 ס"מ. לא היו כריות. מבחינת שמיכות, לכל 4-5 אנשים – 2 שמיכות. היו אנשים שלא קיבלו בכלל שמיכות. אני, למשל, לא קיבלתי שמיכה. אני השתמשתי בנעליים ובז'קט שלי ככרית.
16. השינה בכלל לא היתה נוחה. לא יכולנו להסתובב בשינה. לא היה בכלל מרווח תנועה.
17. למרות האוהל, הקור נכנס פנימה. הוא היה דק, ובתקרה שלו היו חורים כך שאם היה יורד גשם בהחלט היינו מתמלאים במים. כשהגענו לא היה גשם, אבל עצורים שהיו לפנינו סיפרו שבגלל שהגשם נכנס לאוהלים הרצפה היתה כולה מתמלאת בבובץ.

18. היו נותנים לנו מים.

19. שירותים: היו שני שירותים ששירתו בערך 170 איש. ריחות היו מאוד חזקים. הם היו לא נקיים ומלוכלכים נורא. הייתי נגעל להיכנס לשם.

20. חלק מאיתנו התרחץ. חלק לא. מי שהתרחץ התרחץ במים קרים מאוד, ובתנאי מזג האוויר ששררו (הקור החזק) היה עדיף לא להתרחץ (אני אישית לא התרחצתי). סבון היה – 5 סבונים ל-170 איש. מברשות שיניים היו, אך לא מספיק לכולם.

21. טיפול רפואי: היה עמנו איש זקן שהיה חולה. ביקשנו מספר פעמים רופא, אך הם לא הביאו אותו.

22. אלימות פיזית: היו מכים אותנו לפעמים. היו מכים אותנו על הפנים למשל כשהיינו מרימים את הראש. היו אנשים שראינו שהיו סימנים על הגוף שלהם כתוצאה ממכות שקיבלו מהחיילים.

23. השפלות: הרבה. היו מקללים אותנו כל הזמן. החיילים היו פרובוקטיביים מאוד.

24. קשירת הידיים: היו מאוד חזקים. חשנו כאב עצום. הדם לא הגיע לידיים. כמעט לא חשנו בידיים שלנו. הצבע שלהם היה כחול.

25. בתאריך 11.4.02 הוציאו אותנו מהאוהל, קשרו את הידיים שלנו, העבירו אותנו למחלקת פיקדונות, הושיבו אותנו תחת השמש על הרצפה בערך חצי שעה, קראו בשמנו, נתנו לנו את הת.ז. שלנו והעלו אותנו לאוטובוס. המתנו באוטובוס בערך שעתיים, כשראשנו מורכן קדימה, היה חם מאוד בגלל השמש, ואז הורידו אותנו במחסום קלנדיה והלכו. אני לא יכול עכשיו ללכת לחברון, אני תקוע בקלנדיה.

הריני להצהיר כי זהו שמי, זוהי חתימתי ותוכן תצהירי זה, אשר תורגם לי לערבית, אמת.

(-)

מ.א.

הנני מאשר בזה כי ביום 13.4.02 הופיע בפני עורך דין טארק נ. איברההים (מ.ר. 31081) בקלנדיה, מר **מ.א.** שזהה עצמו על ידי תעודת זהות מס' (המוכר לי באופן אישי), ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם חליה.

(-)

טארק נ. איברההים, עו"ד

הערה: המספרים הוספו מטעמי נוחות